

Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

► **B**

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 12 iunie 1986

**privind valorile limită și obiectivele de calitate pentru evacuările anumitor substanțe periculoase
incluse în lista I din anexa la Directiva 76/464/CEE**

(86/280/CEE)

(JO L 181, 4.7.1986, p. 16)

Astfel cum a fost modificată prin:

Jurnalul Oficial

		NR.	Pagina	Data
► <u>M1</u>	Directiva 88/347/CEE a Consiliului din 16 iunie 1988	L 158	35	25.6.1988
► <u>M2</u>	Directiva 90/415/CEE a Consiliului din 27 iulie 1990	L 219	49	14.8.1990
► <u>M3</u>	Directiva 91/692/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1991	L 377	48	31.12.1991
► <u>M4</u>	Directiva 2008/105/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008	L 348	84	24.12.2008

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 12 iunie 1986

privind valorile limită și obiectivele de calitate pentru evacuările anumitor substanțe periculoase incluse în lista I din anexa la Directiva 76/464/CEE

(86/280/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 100 și 235,

având în vedere Directiva 76/464/CEE a Consiliului din 4 mai 1976 privind poluarea cauzată de anumite substanțe periculoase evacuate în mediul acvatic al Comunității ⁽¹⁾, în special articolul 6,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽²⁾,

având în vedere avizul Adunării ⁽³⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽⁴⁾,

întrucât, pentru a proteja mediul acvatic al Comunității împotriva poluării cu anumite substanțe periculoase, articolul 3 din Directiva 76/464/CEE prevede un sistem de autorizare prealabilă care să stabilească standardele de emisie pentru evacuarea substanțelor cuprinse în lista I din anexa la directiva menționată; întrucât articolul 6 din directiva menționată prevede stabilirea valorilor limită pentru astfel de standarde de emisie, precum și obiectivele de calitate pentru mediul acvatic afectat de evacuările acestor substanțe;

întrucât statele membre au obligația de a aplica valorile limită, cu excepția cazurilor în care recur la obiectivele de calitate;

întrucât substanțele periculoase prevăzute de prezenta directivă au fost alese în principal pe baza criteriilor prevăzute de Directiva 76/464/CEE;

întrucât, deoarece poluarea cauzată de evacuarea acestor substanțe în mediul acvatic se produce într-un mare număr de sectoare industriale, este necesar să se stabilească pentru evacuări valori limită specifice în funcție de tipul sectorului industrial, precum și obiective de calitate pentru mediul acvatic în care sunt evacuate aceste substanțe;

întrucât scopul valorilor limită și al obiectivelor de calitate este de a elimina poluarea diferitelor părți ale mediului acvatic care ar putea fi afectate de evacuările unor astfel de substanțe;

întrucât astfel de valori limită și obiective de calitate trebuie prevăzute în acest scop, și nu cu intenția de a stabili norme referitoare la protecția consumatorului sau la comercializarea produselor din mediul acvatic;

întrucât, pentru a li se permite statelor membre să demonstreze că obiectivele de calitate sunt îndeplinite, trebuie să se prevadă raportarea către Comisie a fiecărui obiectiv de calitate selectat și pus în practică;

întrucât este necesar ca statele membre să vegheze ca măsurile adoptate în aplicarea prezentei directive să nu aibă ca efect creșterea poluării solului și a aerului;

întrucât, în plus, în sensul aplicării eficiente a prezentei directive, trebuie prevăzută monitorizarea de către statele membre a mediului acvatic afectat de evacuările de substanțe menționate; întrucât Directiva 76/464/CEE nu prevede competențele pentru instituirea unei astfel de monitorizări; întrucât, deoarece competențele de acțiune specifice necesare nu au fost prevăzute de tratat, trebuie invocat articolul 235;

⁽¹⁾ JO L 129, 18.5.1976, p. 23.

⁽²⁾ JO C 70, 18.3.1985, p. 15.

⁽³⁾ JO C 120, 20.5.1986.

⁽⁴⁾ JO C 188, 29.7.1985, p. 19.

▼B

întrucât, în cazul unor surse majore de poluare cu aceste substanțe, altele decât sursele care intră sub incidența valorilor limită comunitare sau a standardelor de emisii naționale, trebuie elaborate programe speciale pentru eliminarea poluării; întrucât Directiva 76/464/CEE nu prevede competențele de acțiune necesare; întrucât, deoarece competențele de acțiune specifice necesare nu au fost prevăzute de tratat, trebuie invocat articolul 235;

întrucât, având în vedere că apele subterane fac obiectul Directivei 80/68/CEE ⁽¹⁾, acestea pot fi excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive;

întrucât, în vederea aplicării eficiente a prezentei directive, este important ca, la fiecare cinci ani, Comisia să transmită Consiliului o evaluare comparativă a aplicării acesteia de către statele membre;

întrucât prezenta directivă va trebui adaptată și completată, la propunerea Comisiei, având în vedere evoluția cunoștințelor științifice legate în principal de toxicitatea, persistența și acumularea substanțelor vizate în organisme vii și în sedimente sau dacă se produce o îmbunătățire a celor mai bune mijloace tehnice disponibile; întrucât este necesar, în acest scop, să se prevadă completarea prezentei directive cu dispoziții privind alte substanțe periculoase, precum și modificarea conținutului anexelor,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

(1) Prezenta directivă:

- în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Directiva 76/464/CEE, stabilește valorile limită ale standardelor de emisii pentru substanțele prevăzute la articolul 2 litera (a) din evacuările provenind de la instalații industriale, definite la articolul 2 litera (e) din prezenta directivă;
- în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 76/464/CEE, stabilește obiectivele de calitate pentru substanțele prevăzute la articolul 2 litera (a) din prezenta directivă în mediul acvatic;
- în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Directiva 76/464/CEE, stabilește termenele limită pentru îndeplinirea condițiilor prevăzute de autorizațiile acordate de autoritățile competente din statele membre în cazul evacuărilor existente;
- în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) din Directiva 76/464/CEE, stabilește metodele de măsurare de referință, în vederea determinării conținutului de substanțe prevăzute la articolul 2 litera (a) din prezenta directivă din evacuări și din mediul acvatic;
- în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Directiva 76/464/CEE, instituie o procedură de control;
- solicită statelor membre să coopereze în cazul evacuărilor care afectează apele mai multor state membre;
- solicită statelor membre să elaboreze programe în vederea prevenirii sau a eliminării poluării care rezultă din sursele menționate la articolul 5;
- prevede, în anexa I, un set de dispoziții generale aplicabile tuturor substanțelor prevăzute la articolul 2 litera (a), cu privire la, în special, valorile limită pentru standardele de emisii (rubrica A),

⁽¹⁾ JO L 20, 26.1.1980, p. 43.

▼B

obiectivele de calitate (rubrica B) și metodele de măsurare de referință (rubrica C);

— stabilește, în anexa II, o serie de dispoziții speciale aplicabile fiecărei substanțe în parte, detaliind și completând rubricile respective.

(2) Prezenta directivă este aplicabilă apelor menționate la articolul 1 din Directiva 76/464/CEE, cu excepția apelor subterane.

Articolul 2

În sensul prezentei directive:

(a) „substanțe” înseamnă:

substanțele periculoase aparținând familiilor și grupelor de substanțe care figurează în lista I din anexa la Directiva 76/464/CEE, care figurează în anexa II la prezenta directivă;

(b) „valori limită” înseamnă:

valorile stabilite pentru fiecare dintre substanțele menționate la litera (a), care figurează în anexa II rubrica A;

(c) „obiective de calitate” înseamnă:

cerințele stabilite pentru fiecare dintre substanțele menționate la litera (a), care figurează în anexa II rubrica B;

(d) „tratarea substanțelor” înseamnă:

orice proces industrial care presupune producerea, prelucrarea sau utilizarea substanțelor menționate la litera (a) sau orice alt proces industrial în care prezența acestor substanțe este inerentă;

(e) „instalație industrială” înseamnă:

orice instalație în care se efectuează tratarea substanțelor menționate la litera (a) sau a oricărei alte substanțe care conține substanțele menționate la litera (a);

(f) „instalație existentă” înseamnă:

orice instalație industrială care este în funcțiune după 12 luni de la data notificării prezentei directive sau, după caz, după 12 luni de la data notificării oricărei directive care o modifică și care se referă la astfel de instalații;

(g) „instalație nouă” înseamnă:

— orice instalație industrială care intră în funcțiune după mai mult de 12 luni de la data notificării prezentei directive sau, după caz, după 12 luni de la data notificării directivei care o modifică și care se referă la astfel de instalații;

— orice instalație industrială existentă a cărei capacitate de tratare a substanțelor a fost mărită semnificativ după 12 luni de la data notificării prezentei directive sau, după caz, după 12 luni de la data notificării directivei care o modifică și care se referă la astfel de instalații.

Articolul 3

(1) Valorile limită, termenele limită până la care acestea trebuie atinse și procedura de control pentru evacuări sunt stabilite în anexe, la rubrica A.

(2) Valorile limită se aplică în mod normal în punctul în care apele reziduale care conțin substanțele menționate la articolul 2 litera (a) părăsesc instalația industrială.

▼B

Dacă se consideră necesar ca, în cazul anumitor substanțe, să se prevadă alte puncte în care să se aplice valorile limită, aceste puncte vor fi stabilite la anexa II.

În cazul în care apele uzate care conțin aceste substanțe se tratează în afara instalației industriale, într-o instalație de tratare destinată eliminării acestora, statul membru poate permite ca valorile limită să fie aplicate în punctul în care apele uzate părăsesc instalația de tratare.

(3) Autorizațiile prevăzute la articolul 3 din Directiva 76/464/CEE trebuie să cuprindă dispoziții la fel de stricte ca și cele stabilite la rubrica A din anexele la prezenta directivă, cu excepția cazului în care statul membru se conformează dispozițiilor articolului 6 alineatul (3) din Directiva 76/464/CEE, pe baza rubricii B din anexele la prezenta directivă.

Autorizațiile sunt reexamineate cel puțin la fiecare patru ani.

(4) Fără a aduce atingere obligațiilor care rezultă din alineatele (1), (2) și (3) și dispozițiilor Directivei 76/464/CEE, statele membre pot acorda autorizații pentru instalațiile noi numai în cazul în care aceste instalații aplică standardele care corespund celor mai bune mijloace tehnice disponibile, dacă acest lucru este necesar pentru eliminarea poluării în conformitate cu articolul 2 din directiva menționată sau pentru prevenirea denaturării concurenței.

În cazurile în care, din motive tehnice, măsurile preconizate nu sunt conforme cu cele mai bune mijloace tehnice disponibile, oricare ar fi metoda pe care o adoptă, statul membru furnizează Comisiei, înainte de acordarea oricărei autorizații, o justificare a acestor motive.

Comisia transmite de îndată aceste justificări celorlalte state membre și le adresează un raport cât mai curând posibil, precizându-și opinia asupra derogării menționate în al doilea paragraf. Dacă este necesar, Comisia prezintă Consiliului propunerile corespunzătoare.

(5) Metoda de analiză de referință pentru detectarea prezenței substanțelor menționate în articolul 2 litera (a) este descrisă la rubrica C din anexa II. Pot fi utilizate și alte metode, cu condiția ca limitele de detecție, precizia și acuratețea acestor metode să fie cel puțin la fel de riguroase ca și cele prevăzute la rubrica C din anexa II.

(6) Statele membre veghează ca măsurile adoptate în aplicarea prezentei directive să nu antreneze o creștere a poluării cu aceste substanțe în alte medii, în special în sol și în aer.

Articolul 4

Statele membre în cauză asigură monitorizarea mediului acvatic afectat de evacuările din instalații industriale și din alte surse de evacuări semnificative.

În cazul evacuărilor care afectează apele mai multor state membre, statele membre în cauză cooperează în vederea armonizării procedurilor de monitorizare.

Articolul 5

(1) Pentru substanțele la care se face referire în mod specific la anexa II, statele membre elaborează programe speciale în vederea prevenirii sau a eliminării poluării care rezultă din surse semnificative de astfel de substanțe (inclusiv surse multiple și difuze), altele decât sursele de evacuări supuse regimului valorilor limită comunitare sau al standardelor de emisie naționale.

(2) Programele trebuie să cuprindă, în special, cele mai adecvate măsuri și tehnici, pentru a asigura înlocuirea, reținerea și/sau reciclarea substanțelor menționate la alineatul (1).

▼B

(3) Programele speciale trebuie puse în aplicare în termen de cel mult cinci ani de la data notificării directivei care menționează în mod specific substanța în cauză.

*Articolul 6***▼M3**

(1) La fiecare trei ani, statele membre comunică Comisiei informații privind punerea în aplicare a prezentei directive în cadrul unui raport sectorial care acoperă deopotrivă celelalte directive comunitare pertinente. Acest raport se întocmește pe baza unui chestionar sau a unei scheme elaborate de Comisie în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 6 din Directiva 91/692/CEE ⁽¹⁾. Chestionarul sau schema se trimite statelor membre cu șase luni înainte de începutul perioadei cuprinse în raport. Raportul este transmis Comisiei în termen de nouă luni de la încheierea perioadei de trei ani la care se referă.

Primul raport se referă la perioada 1993 - 1995.

Comisia publică un raport comunitar cu privire la punerea în aplicare a directivei în termen de nouă luni de la primirea rapoartelor de la statele membre.

▼B

(2) În cazul modificării cunoștințelor științifice referitoare în special la toxicitatea, persistența și acumularea substanțelor menționate la articolul 2 litera (a) în organisme vii și sedimente sau dacă se produce o îmbunătățire a celor mai bune mijloace tehnice disponibile, Comisia prezintă Consiliului propuneri adecvate, în vederea întăririi, dacă este necesar, a valorilor limită și a obiectivelor de calitate sau în vederea stabilirii unor valori limită și a unor obiective de calitate suplimentare.

Articolul 7

(1) Statele membre pun în aplicare măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 ianuarie 1988. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre, de îndată după adoptare, textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 8

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

⁽¹⁾ JO L 377, 31.12.1991, p. 48.

ANEXA I

DISPOZIȚII GENERALE

Prezenta anexă este împărțită în trei rubrici care cuprind dispozițiile generale aplicabile substanțelor:

- A: valori limită pentru standardele de emisie;
- B: obiective de calitate;
- C: metode de măsurare de referință.

Dispozițiile generale sunt precizate și completate la anexa II printr-o serie de dispoziții speciale aplicabile fiecărei substanțe în parte.

RUBRICA A

Valorile limită, termenele limită până la care acestea trebuie atinse și procedura de control pentru evacuări

1. Valorile limită și termenele până la care acestea trebuie respectate sunt prevăzute la anexa II rubrica A, pentru diferitele tipuri de instalații industriale implicate.
2. Cantitățile de substanțe evacuate sunt exprimate în funcție de cantitatea de substanțe produse, prelucrate sau utilizate de instalația industrială în aceeași perioadă sau, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Directiva 76/464/CEE, în funcție de un alt parametru specific activității respective.
3. Valorile limită pentru instalațiile industriale care evacuează substanțele menționate în articolul 2 litera (a) și care nu apar la rubrica A din anexa II vor fi stabilite, dacă este necesar, de către Consiliu, într-o etapă ulterioară. Între timp, statele membre stabilesc, în mod autonom, în conformitate cu Directiva 76/464/CEE, standarde de emisie pentru evacuările unor astfel de substanțe. Aceste standarde trebuie să ia în considerare cele mai bune mijloace tehnice disponibile și nu trebuie să fie mai puțin stricte decât valorile limită comparabile cele mai apropiate prevăzute la rubrica A din anexa II.

Dispozițiile prezentului paragraf se aplică și în cazurile în care o instalație industrială desfășoară activități diferite de cele prevăzute la rubrica A din anexa II, care ar putea fi la originea evacuărilor de substanțe menționate la articolul 2 litera (a).

4. Valorile limită exprimate în termeni de concentrație care, în principiu, nu trebuie depășite, sunt prevăzute la anexa II rubrica A, în funcție de instalațiile industriale. Valorile limită exprimate prin concentrații maxime nu pot fi în nici un caz, atunci când nu constituie singurele valori aplicabile, mai mari decât valorile limită exprimate ca greutate, împărțite la necesarul de apă pe elementul caracteristic al activității poluante. Cu toate acestea, deoarece concentrația acestor substanțe în efluenți depinde de volumul de apă implicat, care diferă de la un proces la altul sau de la o instalație la alta, trebuie respectate în toate cazurile valorile limită exprimate în termeni de greutate a substanțelor evacuate, în funcție de parametrii caracteristici ai activității prevăzute la rubrica A din anexa II.

5. Pentru a verifica dacă evacuările de substanțe menționate la articolul 2 litera (a) respectă standardele de emisie, trebuie instituită o procedură de control.

Procedura trebuie să prevadă prelevarea și analiza probelor, precum și măsurarea debitului evacuării și a cantității de substanțe tratate sau, după caz, măsurarea parametrilor caracteristici ai activității poluante, menționați la anexa II rubrica A.

În special în cazurile în care cantitatea de substanțe tratate este imposibil de determinat, procedura de control se poate baza pe cantitatea de substanță care poate fi folosită în funcție de capacitatea de producție pentru care s-a acordat autorizarea.

6. Se recoltează o probă reprezentativă din cantitatea evacuată pe parcursul a 24 de ore. Cantitatea de substanțe evacuate într-o lună se calculează pe baza cantităților de substanțe evacuate zilnic.

Cu toate acestea, la anexa II sunt prevăzute praguri cantitative pentru evacuarea de anumite substanțe, praguri sub care statele membre pot aplica o procedură de control simplificată.

▼B

7. Prelevarea și măsurarea debitului, prevăzute la alineatul (5), se efectuează în mod normal în punctul în care se aplică valorile limită prevăzute la articolul 3 alineatul (2).

Cu toate acestea, dacă este necesar să se asigure conformarea acestor măsurări cu cerințele de la rubrica C din anexe, fiecare stat membru poate permite ca prelevările și măsurarea debitului să se efectueze într-un alt punct, situat înaintea celui în care se aplică valorile limită, cu condiția ca:

- măsurările respective să ia în considerare toate apele evacuate din instalație, care ar putea să fie poluate cu substanțele respective;
- verificările periodice să demonstreze că măsurările sunt într-un total reprezentativ pentru cantitățile evacuate în punctul în care se aplică valorile limită sau că le sunt întotdeauna superioare.

RUBRICA B**Obiectivele de calitate, termenele până la care acestea trebuie atinse și procedura de control pentru respectarea lor**

1. Pentru statele membre care pun în aplicare excepția prevăzută la articolul 6 alineatul (3) din Directiva 76/464/CEE, standardele de emisie pe care statele membre trebuie să le stabilească și să se asigure că sunt aplicate, în temeiul articolului 5 din respectiva directivă, trebuie prevăzute astfel încât să se respecte obiectivul sau obiectivele de calitate corespunzătoare dintre cele enumerate mai jos în zona afectată de evacuările de substanțe menționate la articolul 2 litera (a). Autoritatea competentă determină zona afectată în fiecare caz și selectează, dintre obiectivele de calitate enumerate în temeiul alineatelor (2) și (3), acel obiectiv sau acele obiective pe care le consideră adecvate, având în vedere destinația zonei afectate, ținând seama de faptul că obiectivul prezentei directive este de a elimina complet poluarea.
2. Pentru a elimina poluarea, definită de Directiva 76/464/CEE, și în temeiul articolului 2 din respectiva directivă, se stabilesc la rubrica B din anexa II obiectivele de calitate și termenele până la care acestea trebuie atinse.
3. Cu excepția cazurilor în care există alte precizări la rubrica B din anexa II, toate concentrațiile menționate ca obiective de calitate reprezintă media aritmetică a rezultatelor obținute pe parcursul unui an.
4. Dacă se stabilesc mai multe obiective de calitate pentru apa dintr-o zonă, calitatea apelor trebuie să fie suficient de bună pentru a îndeplini fiecare dintre aceste obiective.
5. Pentru fiecare autorizație acordată în aplicarea prezentei directive, autoritatea competentă precizează condițiile, normele de monitorizare și termenele limită pentru respectarea obiectivului sau a obiectivelor de calitate în cauză.
6. În conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Directiva 76/464/CEE, statele membre raportează Comisiei, pentru fiecare obiectiv de calitate selectat și aplicat, cu privire la:
 - punctele de evacuare și mijloacele de dispersie;
 - zona în care se aplică obiectivul de calitate;
 - amplasarea punctelor de prelevare;
 - frecvența prelevării;
 - metodele de prelevare și de măsurare;
 - rezultatele obținute.
7. Probele trebuie recoltate dintr-un punct care să fie suficient de aproape de punctul de evacuare, astfel încât să fie reprezentativ pentru calitatea mediului acvatic în zona afectată de evacuări, iar frecvența prelevării trebuie să fie suficientă pentru a pune în evidență eventualele modificări ale mediului acvatic, având în vedere, în special, variațiile naturale ale regimului hidrologic.

RUBRICA C**Metodele de măsurare de referință și limita de detecție**

1. În contextul prezentei directive se aplică definițiile din Directiva 79/869/CEE a Consiliului din 9 octombrie 1979 privind metodele de măsurare și frecvența

▼B

prelevării de probe și a analizării apei de suprafață destinate preparării apei potabile în statele membre ⁽¹⁾.

2. Metodele de măsurare de referință pentru determinarea concentrațiilor substanțelor respective și limita de detecție pentru mediul respectiv sunt prevăzute la rubrica C din anexa II.
3. Limita de detecție, acuratețea și precizia metodei pentru fiecare substanță sunt precizate la rubrica C din anexa II.
4. Măsurarea debitului efluenților trebuie efectuată cu o acuratețe de ± 20 %.

⁽¹⁾ JO L 271, 29.10.1979, p. 44.

▼B*ANEXA II***DISPOZIȚII SPECIALE**

1. Pentru tetraclorura de carbon
2. Pentru DDT
3. Pentru pentaclorofenol

▼M1

4. Pentru aldrin, dieldrin, endrin și izodrin
5. Pentru hexaclorbenzen
6. Pentru hexaclorbutadienă
7. Pentru cloroform

▼M2

8. Pentru 1-2-diclorețan (EDC)
9. Pentru triclorețilen (TRI)
10. Pentru perclorētilen (PER)
11. Pentru triclorbenzen (TCB)

▼B

Numerotarea substanțelor din lista cuprinsă în prezenta anexă corespunde listei celor 129 de substanțe din comunicarea transmisă de către Comisie Consiliului la 22 iunie 1982 ⁽¹⁾.

Substanțele inserate ulterior în prezenta anexă și care nu figurează pe lista mai sus menționată vor fi numerotate în ordinea cronologică a includerii pe listă, începând cu numărul 130.

I. Dispoziții speciale cu privire la tetraclorura de carbon (nr. 13) ⁽²⁾

Nr. CAS 56-23-5 ⁽³⁾

Rubrica A (13): Valori limită pentru standardele de emisie

Tipul instalației industriale ⁽¹⁾ ⁽²⁾	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca ⁽³⁾		De respectat începând cu data de
		greutate	concentrație	
1. Producere de tetraclorură de carbon prin perclorurare	Lunar	(a) proces care implică spălare: 40 g CCl ₄ per tonă din totalul capacității de producție de CCl ₄ și perclorētilenă	1,5 mg/l	1.1.1988
		(b) proces care nu implică spălare: 2,5 g/tonă	1,5 mg/l	
	Zilnic	(a) proces care implică spălare: 80 g/tonă	3 mg/l	
		(b) proces care nu implică spălare: 5 g/tonă	3 mg/l	
2. Producere de clorometani prin clorurarea metanului (inclusiv generarea electrolitică de clor la înaltă presiune) și din metanol	Lunar	10 g CCl ₄ pe tonă de capacitate totală de producție de clorometani	1,5 mg/l	1.1.1988
	Zilnic	20 g/tonă	3 mg/l	

⁽¹⁾ JO C 176, 14.7.1982, p. 3.

⁽²⁾ Articolul 5 se aplică în special utilizării de tetraclorură de carbon în spălătoriile industriale.

⁽³⁾ Număr CAS (Chemical Abstract Service).

▼B

Tipul instalației industriale ⁽¹⁾ ⁽²⁾	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca ⁽³⁾		De respectat începând cu data de
		greutate	concentrație	
3. Producere de CFC ⁽⁴⁾	Lunar	—	—	—
	Zilnic	—	—	—

⁽¹⁾ Dintre instalațiile industriale menționate la rubrica A punctul 3 din anexa I, se face referire în special la instalațiile care utilizează tetraclorura de carbon ca solvent.

⁽²⁾ Dacă evacuările anuale nu depășesc 30 kg pe an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

⁽³⁾ Având în vedere volatilitatea tetraclorurii de carbon și pentru a se asigura respectarea dispozițiilor articolului 3 alineatul (6), în cazul proceselor care implică agitarea în aer liber a efluenților care conțin tetraclorură de carbon, statele membre solicită conformarea la valorile limită din amonte de instalația respectivă; statele membre asigură luarea în calcul a tuturor apelor care ar putea fi poluate.

⁽⁴⁾ În prezent, nu este posibil să se adopte valori limită pentru acest sector. Consiliul adoptă astfel de valori limită într-o etapă ulterioară, hotărând la propunerea Comisiei.

▼M4**▼B***Rubrica C (13): Metoda de măsurare de referință*

1. Metoda de măsurare de referință pentru detectarea prezenței tetraclorurii de carbon în efluenți și în apă este gaz-cromatografia.

Dacă nivelurile concentrației sunt mai mici de 0,5 mg/l, trebuie să se utilizeze un detector sensibil, limita de detecție ⁽¹⁾ fiind în acest caz de 0,1 µg/l. Pentru niveluri ale concentrației de peste 0,5 mg/l, se acceptă o limită de detecție ⁽¹⁾ de 0,1 mg/l.

2. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de ± 50 % pentru o concentrație care este de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție ⁽¹⁾.

II. Dispoziții speciale pentru DDT (nr. 46) ⁽²⁾ ⁽³⁾

Nr. CAS 50-29-3 ⁽⁴⁾

STANDSTILL: Concentrația de DDT în mediul acvatic, sedimente și/sau moluște și/sau crustacee și/sau pești nu trebuie să crească în mod semnificativ în timp.

Rubrica A (46): Valori limită pentru standardele de emisie ⁽¹⁾ ⁽²⁾

Tipul instalației industriale ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	Tipul valorii medii	Valoare limită exprimată ca		De respectat începând cu data de
		g/tonă de substanțe produse, tratate sau utilizate	mg/l de apă evacuată	
Producere de DDT, inclusiv producerea acestor substanțe în același loc	Lunar	8	0,7	1.1.1988
	Zilnic	16	1,3	1.1.1988
	Lunar	4	0,2	1.1.1991
	Zilnic	8	0,4	1.1.1991

⁽¹⁾ În privința instalațiilor noi, cele mai bune mijloace tehnice disponibile trebuie să facă deja posibilă prevederea de standarde de emisie pentru DDT mai mici de 1 g/tonă de substanțe produse.

⁽²⁾ Pe baza experienței dobândite prin punerea în aplicare a prezentei directive, Comisia va prezenta Consiliului, în temeiul articolului 6 alineatul (3) din prezenta directivă, în timp util, propuneri destinate stabilirii unor valori limită mai stricte care să intre în vigoare până în anul 1994.

⁽³⁾ Dintre instalațiile industriale menționate la rubrica A punctul 3 din anexa I, se face referire în special la instalațiile care produc DDT în alt loc decât amplasamentul de producție și la industria producătoare de dicofol.

⁽⁴⁾ Dacă evacuările anuale nu depășesc 1 kg pe an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

⁽¹⁾ „Limita de detecție” xg a unei substanțe date este cea mai mică cantitate care poate fi determinată cantitativ într-o probă, pe baza unei anumite metode de lucru, și care poate fi diferită de zero.

⁽²⁾ Suma izomerilor 1,1,1-tricloro-2,2 bis (*p*-clorofenil) etan;
1,1,1-tricloro-2 (*o*-clorofenil)-2- (*p*-clorofenil) etan;
1,1,1-dicloro-2,2 bis (*p*-clorofenil) etilen și
1,1,1-dicloro-2,2 bis (*p*-clorofenil) etan.

⁽³⁾ Articolul 5 se aplică DDT-ului dacă se identifică alte surse decât cele menționate în prezenta anexă.

⁽⁴⁾ Număr CAS (Chemical Abstract Service).

▼ **M4**▼ **B***Rubrica C (46): Metoda de măsurare de referință*

1. Metoda de măsurare de referință pentru detectarea prezenței DDT-ului în efluenți și în mediul acvatic este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după extragerea cu ajutorul unui solvent adecvat. Limita de detecție ⁽¹⁾ pentru DDT total este de aproximativ 4 µg/l pentru mediul acvatic și de 1 µg/l pentru efluenți, în funcție de numărul de substanțe străine prezente în probă.
2. Metoda de referință care trebuie folosită pentru detectarea DDT-ului în sedimente și în organisme este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după pregătirea adecvată a probelor. Limita de detecție ⁽¹⁾ este de 1 µg/kg.
3. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de ± 50 % pentru o concentrație care reprezintă de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție ⁽¹⁾.

III. Dispoziții speciale pentru pentaclorofenol (nr. 102) ⁽²⁾ ⁽³⁾Nr. CAS 87-86-5 ⁽⁴⁾

STANDSTILL: Concentrația de pentaclorofenol în sedimente și/sau moluște și/sau crustacee și/sau pești nu trebuie să crească în mod semnificativ în timp.

Rubrica A (102): Valori limită pentru standardele de emisie

Tipul instalației industriale ⁽¹⁾ ⁽²⁾	Tipul valorii medii	Valoare limită exprimată ca		De respectat începând cu data de
		g/tonă de substanțe produse/capacitate de utilizare	mg/l de apă evacuată	
Producere de pentaclorofenat de sodiu prin hidroliza hexaclorbenzenului	Lunar	25	1	1.1.1988
	Zilnic	50	2	1.1.1988

⁽¹⁾ Dintre instalațiile industriale menționate la rubrica A punctul 3 din anexa I, se face referire în special la instalațiile care produc pentaclorofenat de sodiu prin saponificare și la cele care produc pentaclorofenol prin clorurare.

⁽²⁾ Dacă evacuările anuale nu depășesc 3 kg pe an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

▼ **M4**▼ **B***Rubrica C (102): Metoda de măsurare de referință*

1. Metoda de măsurare de referință care trebuie folosită pentru detectarea prezenței pentaclorofenolului în efluenți și în mediul acvatic este cromatografia în fază lichidă la presiune înaltă sau gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după extragerea cu ajutorul unui solvent adecvat. Limita de detecție ⁽¹⁾ este de 2 µg/l pentru efluenți și de 0,1 µg/l pentru mediul acvatic.
2. Metoda de referință pentru detectarea pentaclorofenolului în sedimente și în organisme este cromatografia în fază lichidă la presiune înaltă sau gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după pregătirea adecvată a probelor. Limita de detecție ⁽¹⁾ este de 1 µg/kg.
3. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de ± 50 % pentru o concentrație care este de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție ⁽¹⁾.

▼ **M1****IV. Dispoziții speciale pentru:**

- **aldrin (nr. 1) ⁽¹⁾** Nr. CAS 309-00-2
- **dieldrin (nr. 71) ⁽²⁾** Nr. CAS 60-57-1

⁽¹⁾ „Limita de detecție” xg a unei substanțe date este cea mai mică cantitate care poate fi determinată cantitativ într-o probă, pe baza unei anumite metode de lucru, și care poate fi diferită de zero.

⁽²⁾ Compusul chimic 2,3,4,5,6-pentacloro-1-hidroxibenzen și sărurile acestuia.

⁽³⁾ Articolul 5 se aplică pentaclorofenolului, în special utilizării acestuia în tratarea lemnului.

⁽⁴⁾ Număr CAS (Chemical Abstract Service).

▼ **M1**

- **endrin (nr. 77) ⁽³⁾** Nr. CAS 72-20-8
- **izodrin (nr. 130) ⁽⁴⁾** Nr. CAS 465-73-6

- ⁽¹⁾ Aldrinul este compusul chimic C₁₂H₈Cl₆
1, 2, 3, 4, 10, 10-hexaclor-1, 4, 4a, 5, 8, 8a-hexahidro-1, 4-endo-5, 8-exo-dimetano-naftalină.
- ⁽²⁾ Dieldrinul este compusul chimic C₁₂H₈Cl₆O
1, 2, 3, 4, 10, 10-hexaclor-6, 7-epoxi-1, 4, 4a, 5, 6, 7, 8, 8a-octahidro-1, 4-endo-5, 8-exo-dimetanonafthalină.
- ⁽³⁾ Endrinul este compusul chimic C₁₂H₈Cl₆O
1, 2, 3, 4, 10, 10-hexaclor-6, 7-epoxi-1, 4, 4a, 5, 6, 7, 8, 8a-octahidro-1, 4-endo-5, 8-endo-dimetanonafthalină.
- ⁽⁴⁾ Izodrinul este compusul chimic C₁₂H₈Cl₆
1, 2, 3, 4, 10, 10-hexaclor-1, 4, 4a, 5, 8, 8a-hexahidro-1, 4-endo-5, 8-endo-dimetano-naftalină.

Rubrica A (1, 71, 77, 130): Valori limită pentru standardele de emisie ⁽¹⁾

Tipul instalației industriale ⁽²⁾	Tipul valorii medii	Valoare limită exprimată ca		De respectat începând cu data de
		Greutate	Concentrație în efluent μg/l a apei evacuate ⁽³⁾	
Producerea de aldrin și/sau dieldrin și/sau endrin, inclusiv producerea acestor substanțe în același loc	Lunar	3 g pe tonă de capacitate totală de producție (g/tonă)	2	1.1.1989
	Zilnic	1,5 g pe tonă de capacitate totală de producție (g/tonă) ⁽⁴⁾	10 ⁽⁴⁾	1.1.1989

- ⁽¹⁾ Valorile limită indicate în această rubrică se aplică evacuărilor totale de aldrin, dieldrin și endrin. Dacă efluenții care rezultă din procesul de producție a aldrinului, dieldrinului și/sau a endrinului (inclusiv produsele preparate pe baza acestor substanțe) conțin și izodrin, valorile limită stabilite mai sus se aplică evacuărilor totale de aldrin, dieldrin, endrin și izodrin.
- ⁽²⁾ Printre instalațiile industriale menționate la rubrica A punctul 3 din anexa I, se insistă în mod special asupra instalațiilor producătoare de aldrin și/sau dieldrin și/sau endrin în afara locului de producție.
- ⁽³⁾ Aceste cifre sunt valabile pentru întreaga cantitate de apă care trece prin instalație.
- ⁽⁴⁾ Dacă este posibil, valorile zilnice nu trebuie să depășească dublul valorii lunare.

▼ **M4**▼ **M1**

Rubrica C (1, 71, 77, 130): Metoda de măsurare de referință

- Metoda de măsurare de referință care trebuie folosită pentru detectarea prezenței aldrinului, a dieldrinului, a endrinului și/sau a izodrinului în efluenți și în mediul acvatic este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după extragerea cu ajutorul unui solvent corespunzător. Limita de detecție ⁽¹⁾ pentru fiecare substanță este de 2,5 ng/l pentru mediul acvatic și 400 ng/l pentru efluenți, în funcție de numărul de substanțe străine din probă.
- Metoda de referință pentru detectarea prezenței aldrinului, a dieldrinului și/sau a endrinului și/sau a izodrinului în sedimente și în organisme este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după pregătirea adecvată a probelor. Limita de detecție este de 1 μg/kg materie uscată pentru fiecare substanță în parte.
- Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de ± 50 % pentru o concentrație care este de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție.

V. Dispoziții speciale pentru hexaclorbenzen (HCB) (nr. 83)

CAS-118-74-1

Rubrica A (83): Valori limită pentru standardele de emisie

Standstill: Nu trebuie să se înregistreze nici o creștere semnificativă în timp, directă sau indirectă, a poluării care rezultă din evacuarea de HCB

⁽¹⁾ „Limita de detecție” x g a unei substanțe date este cea mai mică cantitate care poate fi determinată cantitativ într-o probă, pe baza unei anumite metode de lucru, și care poate fi diferită de zero.

▼ **M1**

și care afectează concentrațiile din sedimente și/sau moluște și/sau crustacee și/sau pești.

Tipul instalației industriale ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca		De respectat începând cu data de
		greutate	concentrație	
1. Producerea și prelucrarea HCB	lunar	10 g HCB/tonă de capacitate de producție de HCB	1 mg/l de HCB	1.1.1990
	zilnic	20 g HCB/tonă de capacitate de producție de HCB	2 mg/l de HCB	
2. Producerea de perclorilen (PER) și de tetraclorură de carbon (CCl ₄) prin perclorurare	lunar	1,5 g HCB/tonă de capacitate totală de producție de PER + CCl ₄	1,5 mg/l de HCB	1.1.1990
	zilnic	3 g HCB/tonă de capacitate totală de producție de PER + CCl ₄	3 mg/l de HCB	
3. Producerea de triclorilen și/sau de perclorilen prin orice alt proces ⁽⁴⁾	lunar	—	—	—
	zilnic	—	—	—

⁽¹⁾ Dacă evacuările anuale nu depășesc 1 kg pe an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

⁽²⁾ Dintre instalațiile industriale menționate în anexa I rubrica A punctul 3, se face referire în special la instalații industriale care produc quitozen și tecnazen, la instalații industriale care produc clor prin electroliza clor-alcanilor cu electrozi de grafit, la instalații industriale de prelucrare a cauciucului, la instalații pentru produse pirotehnice și la cele care produc clorură de vinil.

⁽³⁾ Pe baza experienței dobândite prin punerea în aplicare a prezentei directive și având în vedere faptul că, datorită utilizării celor mai bune mijloace tehnice disponibile, este posibil ca în anumite cazuri să se aplice valori mult mai stricte decât cele indicate mai sus, Consiliul adoptă, la propunerea Comisiei, valori limită mai stricte, până la 1 ianuarie 1995.

⁽⁴⁾ În prezent, nu este posibil să se adopte valori limită pentru acest sector. Consiliul adoptă astfel de valori limită într-o etapă ulterioară, hotărând la propunerea Comisiei. Între timp, statele membre aplică standardele naționale de emisie conform anexei I rubrica A punctul 3.

▼ **M4**▼ **M1**

Rubrica C (83): Metoda de măsurare de referință

1. Metoda de măsurare de referință care trebuie folosită pentru detectarea prezenței HCB în efluenți și în apă este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după extragerea cu ajutorul unui solvent adecvat.

Limita de detecție ⁽¹⁾ pentru HCB este cuprinsă între 1 și 10 ng/l pentru ape și 0,5-1 μg/l pentru efluenți, în funcție de numărul de substanțe străine din probă.

2. Metoda de referință pentru detectarea prezenței HCB în sedimente și în organisme este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după pregătirea adecvată a probei. Limita de detecție ⁽¹⁾ este cuprinsă între 1 și 10 μg/kg de materie uscată.
3. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de ± 50 % pentru o concentrație care este de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție ⁽¹⁾.

VI. Dispoziții speciale pentru hexaclorbutadienă (HCBd) (nr. 84)

CAS-87-68-3

Rubrica A (84): Valori limită pentru standardele de emisie

⁽¹⁾ „Limita de detecție” x g a unei substanțe date este cea mai mică cantitate care poate fi determinată cantitativ într-o probă, pe baza unei anumite metode de lucru, și care poate fi diferită de zero.

▼ **M1**

Standstill: Nu trebuie să se înregistreze nici o creștere semnificativă în timp, directă sau indirectă, a poluării care rezultă din evacuarea de HCBd și care afectează concentrațiile din sedimente și/sau moluște și/sau crustacee și/sau pești.

Tipul instalației industriale ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca		De respectat începând cu data de
		greutate	concentrație	
1. Producerea de perclorilen (PER) și de tetraclorură de carbon (CCl ₄) prin perclorurare	lunar	1,5 g HCBd/tonă de capacitate totală de producție de PER + CCl ₄	1,5 mg/l de HCBd	1.1.1990
	zilnic	3 g HCBd/tonă de capacitate totală de producție de PER + CCl ₄	3 mg/l de HCBd	
2. Producerea de triclorilen și/sau de perclorilen prin orice alt proces ⁽⁴⁾	lunar	—	—	—
	zilnic	—	—	—

⁽¹⁾ Dacă evacuările anuale nu depășesc 1 kg pe an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

⁽²⁾ Dintre instalațiile industriale menționate în anexa I rubrica A punctul 3, se face referire în special la instalațiile industriale care utilizează HCBd în scopuri tehnice.

⁽³⁾ Pe baza experienței dobândite prin punerea în aplicare a prezentei directive și având în vedere faptul că, datorită utilizării celor mai bune mijloace tehnice disponibile, este posibil ca în anumite cazuri să se aplice valori mult mai stricte decât cele indicate mai sus, această decizie trebuie luată până la 1 ianuarie 1995.

⁽⁴⁾ În prezent, nu este posibil să se adopte valori limită pentru acest sector. Consiliul adoptă astfel de valori limită într-o etapă ulterioară, hotărând la propunerea Comisiei. Între timp, statele membre aplică standardele naționale de emisie conform anexei I rubrica A punctul 3.

▼ **M4**▼ **M1**

Rubrica C (84): Metoda de măsurare de referință

1. Metoda de măsurare de referință pentru detectarea prezenței HCBd în efluenți și în apă este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după extragerea cu ajutorul unui solvent adecvat.

Limita de detecție ⁽¹⁾ pentru HCBd este cuprinsă între 1 și 10 ng/l pentru ape și 0,5-1 μg/l pentru efluenți, în funcție de numărul de substanțe străine din probă.

2. Metoda de referință pentru detectarea prezenței HCBd în sedimente și în organisme este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după pregătirea adecvată a probei. Limita de detecție ⁽¹⁾ este cuprinsă între 1 și 10 μg/kg materie uscată.
3. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de ± 50 % pentru o concentrație care este de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție ⁽¹⁾.

VII. Dispoziții speciale pentru cloroform (CHCl₃) (nr. 23) ⁽²⁾

CAS-67-66-3

Rubrica A (23): Valori limită pentru standardele de emisie

⁽¹⁾ „Limita de detecție” x g a unei substanțe date este cea mai mică cantitate care poate fi determinată cantitativ într-o probă, pe baza unei anumite metode de lucru, și care poate fi diferită de zero.

⁽²⁾ În cazul cloroformului, articolul 3 din Directiva 76/464/CEE se aplică evacuărilor din procese industriale care pot să contribuie în sine în mod semnificativ la nivelul de cloroform din efluentul apos; acest articol se aplică în special instalațiilor menționate la rubrica A din prezenta anexă. Articolul 5 din prezenta directivă se aplică în măsura în care se identifică și alte surse decât cele enumerate în prezenta anexă.

▼ **M1**

Tipul instalației industriale ⁽¹⁾ ⁽²⁾	Valori limită (medii lunare) exprimate ca ⁽³⁾ ⁽⁴⁾		De respectat începând cu data de
	greutate	concentrație	
1. Producerea de clorometan din metanol sau din combinație de metanol și metan ⁽⁵⁾	10 g CHCl ₃ /tonă de capacitate totală de producție de clorometan	1 mg/l	1.1.1990
2. Producerea de clorometan prin clorurarea metanolului	7,5 g CHCl ₃ /tonă de capacitate totală de producție de clorometan	1 mg/l	1.1.1990
3. Producerea de clorofluorocarbon (CFC) ⁽⁶⁾	—	—	—

⁽¹⁾ Printre instalațiile industriale menționate la rubrica A punctul 3 din anexa I, se insistă în special, în cazul cloroformului, asupra instalațiilor care produc clorură de vinil monomer utilizând piroliza dicloretanului, a celor care produc pastă de hârtie decolorată și a altor instalații care utilizează CHCl₃ ca solvent și asupra instalațiilor în care se clorurează apele de răcire și alți efluenți. Consiliul va adopta valorile limită pentru aceste sectoare într-o etapă ulterioară, hotărând la propunerea Comisiei.

⁽²⁾ Dacă evacuările nu depășesc 30 kg pe an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

⁽³⁾ Valorile limită medii zilnice sunt de două ori mai mari decât valorile medii lunare.

⁽⁴⁾ Având în vedere volatilitatea cloroformului și pentru a se asigura respectarea dispozițiilor articolului 3 alineatul (6), dacă se recurge la un proces care implică agitarea în aer liber a unui efluent care conține cloroform, statele membre solicită respectarea valorilor limită în amonte de instalația respectivă; statele membre se asigură că se iau în considerare toate apele care ar putea fi poluate.

⁽⁵⁾ Adică prin hidroclorurarea metanolului, apoi prin clorurarea clorurii de metil.

⁽⁶⁾ În prezent, nu este posibil să se adopte valori limită pentru acest sector. Consiliul va adopta aceste valori limită într-o etapă ulterioară, la propunerea Comisiei. Între timp, statele membre vor aplica standardele de emisie naționale conform anexei I rubrica A punctul 3.

▼ **M4**▼ **M1***Rubrica C (23): Metoda de măsurare de referință*

1. Metoda de măsurare de referință pentru detectarea prezenței cloroformului în efluenți și în mediul acvatic este gaz-cromatografia.

Trebuie să se utilizeze un detector sensibil dacă nivelurile concentrației se situează sub 0,5 mg/l, în acest caz limita de detecție ⁽¹⁾ fiind de 0,1 μg/l. Pentru niveluri ale concentrației mai mari de 0,5 mg/l se acceptă o limită de detecție de 0,1 mg/l.

2. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de ± 50 % pentru o concentrație de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție.

▼ **M2****VIII. Dispoziții speciale pentru 1-2-diclorețan (EDC) (nr. 59) ⁽²⁾**

CAS – nr. 107-06-2

Rubrica A (59): Valori limită pentru standardele de emisie ⁽¹⁾

Tipul instalației industriale ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca		De respectat începând cu data de
		greutate (g/tonă) ⁽⁴⁾	concentrație (mg/litru) ⁽⁵⁾	
(a) Numai producere de 1-2-diclorețan (fără prelucrare sau utilizare la fața locului)	Lunar	4	2	1.1.1993
		2,5	1,25	1.1.1995
	Zilnic	8	4	1.1.1993
		5	2,5	1.1.1995

⁽¹⁾ „Limita de detecție” x g a unei substanțe date este cea mai mică cantitate care poate fi determinată cantitativ într-o probă, pe baza unei anumite metode de lucru, și care poate fi diferită de zero.

⁽²⁾ Articolul 5 din Directiva 86/280/CEE se aplică mai ales EDC utilizat ca solvent în afara unității de producție sau prelucrare, dacă evacuările anuale sunt mai mici de 30 kg/an. Aceste evacuări reduse pot fi scutite de aplicarea dispozițiilor articolului 3 din Directiva 76/464/CEE. Prin derogare de la dispozițiile articolului 5 alineatul (3) din Directiva 86/280/CEE, statele membre își pun în aplicare programele speciale până la 1 ianuarie 1993. Aceste programe trebuie comunicate Comisiei în același termen.

▼M2

Tipul instalației industriale ⁽²⁾ ⁽³⁾	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca		De respectat începând cu data de
		greutate (g/tonă) ⁽⁴⁾	concentrație (mg/litru) ⁽⁵⁾	
(b) Producere de 1-2-diclorețan și prelucrarea sau utilizarea la fața locului, cu excepția utilizării definite mai jos ⁽⁶⁾ ⁽⁷⁾ , la litera (e)	Lunar	12	6	1.1.1993
		5	2,5	1.1.1995
	Zilnic	24	12	1.1.1993
		10	5	1.1.1995
(c) Prelucrarea 1-2-diclorețanului pentru obținerea altor substanțe decât clorura de vinil ⁽⁸⁾	Lunar	2,5	1	1.1.1993
	Zilnic	5	2	1.1.1993
(d) Utilizarea EDC la degresarea metalelor [în afara instalației industriale incluse la litera (b)] ⁽⁹⁾	Lunar	—	0,1	1.1.1993
	Zilnic	—	0,2	1.1.1993
(e) Utilizarea EDC la producerea de schimbători de ioni ⁽¹⁰⁾	Lunar	—	—	—
	Zilnic	—	—	—

⁽¹⁾ Dat fiind gradul ridicat de volatilitate al EDC și pentru a asigura respectarea dispozițiilor articolului 3 alineatul (6) din Directiva 86/280/CEE, dacă procesul utilizat implică agitarea în aer liber a efluenților care conțin EDC, statele membre trebuie să impună respectarea valorilor limită în amonte de respectivele instalații; statele membre trebuie să se asigure că toate apele care ar putea fi poluate sunt tratate corespunzător.

⁽²⁾ Capacitatea de producție de EDC purificat include acea fracțiune de EDC care nu este cracă în unitatea de producere a clorurii de vinil (VC), asociată unității de producere a EDC și care se reciclează în secția de purificare a EDC a instalației.

Capacitatea de producție sau de prelucrare reprezintă capacitatea autorizată de către organismul administrativ sau, în absența acesteia, cea mai mare cantitate anuală produsă sau prelucrată în cei patru ani anteriori acordării sau reînnoirii autorizației. Capacitatea autorizată de către organismul administrativ nu trebuie să difere prea mult de producția efectivă.

⁽³⁾ Dacă evacuările anuale nu depășesc 30 kg/an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

⁽⁴⁾ Aceste valori limită se referă:

- pentru sectoarele de la literele (a) și (b), la capacitatea de producție de EDC purificat, exprimată în tone;
- pentru sectorul de la litera (c), la capacitatea de prelucrare a EDC, exprimată în tone.

Cu toate acestea, în cazul sectorului de la litera (b), dacă capacitatea de prelucrare și utilizare este mai mare decât cea de producție, valorile limită se aplică capacității globale de prelucrare și utilizare. Dacă există mai multe instalații pe aceeași platformă industrială, valorile limită se aplică ansamblului instalațiilor.

⁽⁵⁾ Fără a aduce atingere dispozițiilor de la rubrica A punctul 4 din anexa I, aceste limite de concentrație se referă la următoarele volume de referință:

- (a) 2 m³/tonă capacitate de producție de EDC purificat;
- (b) 2,5 m³/tonă capacitate de producție de EDC purificat;
- (c) 2,5 m³/tonă capacitate de prelucrare a EDC;

⁽⁶⁾ Valorile limită țin seama de toate sursele interne difuze și/sau de EDC utilizat ca solvent în respectiva instalație industrială de producție; aceasta va asigura o scădere cu mai mult de 99 % a evacuărilor de EDC.

Cu toate acestea, combinația dintre cea mai bună tehnologie disponibilă și absența oricărei surse interne difuze permite realizarea unor reduceri de peste 99,9 %.

Pe baza experienței dobândite prin aplicarea prezentelor măsuri, Comisia prezintă în timp util Consiliului propuneri pentru valori limită mai stricte care urmează a fi aplicate începând cu 1998.

⁽⁷⁾ Dacă un stat membru consideră că, datorită integrării producerii de EDC în procesul de fabricare a altor hidrocarburi clorurate, un anumit proces de producere de EDC nu poate respecta aceste valori limită până la termenul de 1 ianuarie 1993, atunci acest stat membru trebuie să informeze Comisia cu privire la aceasta înainte de 1 ianuarie 1991. Până la 31 decembrie 1993, se trimite Comisiei un program de reducere a evacuărilor de EDC menit să asigure respectarea acestor valori limită până la data de 1 ianuarie 1997. Între timp, până la data de 1 ianuarie 1993, se asigură respectarea următoarei valori limită:

- 40 g EDC/tonă capacitate de producție de EDC purificat (medie lunară și zilnică).

Valoarea limită exprimată sub formă de concentrație se deduce pe baza volumului de apă evacuat de instalația/instalațiile în cauză.

⁽⁸⁾ Este vorba aici în special despre producerea următoarelor substanțe: etilen diamină, etilen poliamină, 1.1.1.-triclorețan, triclorețilen și perclorotilen.

⁽⁹⁾ Aceste valori limită sunt aplicabile numai instalațiilor ale căror evacuări anuale depășesc 30 kg/an.

⁽¹⁰⁾ În prezent, nu este posibil să se adopte valori limită pentru acest sector. Consiliul va adopta aceste valori limită într-o etapă ulterioară, la propunerea Comisiei. Între timp, statele membre vor aplica standardele de emisie naționale în conformitate cu anexa I rubrica A punctul 3.

▼M4

▼ **M2***Rubrica C (59): Metoda de măsurare de referință*

1. Metoda de măsurare de referință pentru determinarea prezenței de 1,2-diclorețan în efluenți și în mediul acvatic este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după extragerea cu ajutorul unui solvent adecvat sau gaz-cromatografia după izolarea printr-un proces de „eliminare și capturare” și capturarea cu ajutorul unei curse capilare răcite criogenic. Limita determinării este de 10 µg/litru pentru efluenți și 1 µg/litru pentru mediul acvatic.
2. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de plus sau minus 50 % pentru o concentrație de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție.
3. Statele membre pot determina concentrațiile de EDC în funcție de cantitatea de AOX, de EOX sau de VOX, în măsura în care Comisia s-a asigurat în prealabil că aceste metode dau rezultate echivalente și până la adoptarea unei directive generale privind solvenții.

Statele membre respective stabilesc periodic raportul între concentrațiile de EDC și parametrul utilizat.

IX. Dispoziții speciale pentru triclorețilen (TRI) (nr. 121) ⁽¹⁾

CAS – 79.01.6

Rubrica A (121): Valori limită pentru standardele de emisie ⁽¹⁾

Tipul instalației industriale ⁽²⁾	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca		De respectat începând cu data de
		greutate (g/tonă) ⁽³⁾	concentrație (mg/litru) ⁽⁴⁾	
(a) Producere de triclorețilen (TRI) și de perclorotilen (PER)	Lunar	10	2	1.1.1993
		2,5	0,5	1.1.1995
	Zilnic	20	4	1.1.1993
		5	1	1.1.1995
(b) Utilizarea triclorețilenului (TRI) la degresarea metalelor ⁽⁵⁾	Lunar		0,1	1.1.1993
	Zilnic		0,2	1.1.1993

⁽¹⁾ Având în vedere volatilitatea triclorețilenului și pentru a se asigura respectarea dispozițiilor articolului 3 alineatul (6) din Directiva 86/280/CEE, dacă se recurge la un proces care implică agitarea în aer liber a efluenților care conțin triclorețilen, statele membre solicită respectarea valorilor limită în amonte de instalațiile respective; statele membre trebuie să se asigure că apele care ar putea fi poluate sunt tratate corespunzător.

⁽²⁾ Dacă evacuările anuale nu depășesc 30 kg/an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

⁽³⁾ Pentru sectorul de la litera (a), valorile limită pentru evacuările de TRI se referă la capacitatea totală de producție de TRI + PER.

Pentru instalațiile existente care utilizează dehidroclorurarea tetraclorețanului, capacitatea de producție este echivalentul capacității de producție de TRI-PER, raportul de producție TRI-PER fiind de unu la trei.

Capacitatea de producție sau de prelucrare reprezintă capacitatea autorizată de către organismul administrativ sau, în absența acesteia, cea mai mare cantitate anuală produsă sau prelucrată în cei patru ani anteriori acordării sau reînnoirii autorizației. Capacitatea autorizată de către organismul administrativ nu trebuie să difere prea mult de producția efectivă.

⁽⁴⁾ Fără a aduce atingere dispozițiilor de la rubrica A punctul 4 din anexa I, aceste limite de concentrație pentru TRI se referă la următoarele valori de referință:

— sectorul (a), 5 m³/tonă de producție TRI + PER.

⁽⁵⁾ Aceste valori limită sunt aplicabile numai instalațiilor industriale ale căror evacuări anuale depășesc 30 kg/an.

▼ **M4**▼ **M2***Rubrica C (121): Metoda de măsurare de referință*

1. Metoda de măsurare de referință utilizată pentru detectarea prezenței triclorețilenului (TRI) în efluenți și în mediul acvatic este gaz-cromatografia cu

⁽¹⁾ Articolul 5 din Directiva 86/280/CEE se aplică mai ales TRI folosit ca solvent de curățare uscată, de eliminare a grăsimilor sau a mirosurilor și de degresare a metalelor, dacă evacuările anuale sunt mai mici de 30 kg/an. Aceste evacuări reduse pot fi scutite de aplicarea dispozițiilor articolului 3 din Directiva 76/464/CEE. Prin derogare de la dispozițiile articolului 5 alineatul (3) din Directiva 86/280/CEE, statele membre își pun în aplicare programele speciale până la 1 ianuarie 1993. Aceste programe trebuie comunicate Comisiei în același termen.

▼M2

detector cu captură de electroni după extragerea cu ajutorul unui solvent adecvat.

Limita de detecție pentru TRI este de 10 µg/litru pentru efluenți și 1 µg/litru pentru mediul acvatic.

2. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de ± 50 % pentru o concentrație de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție.
3. Statele membre pot determina concentrațiile de TRI în funcție de cantitatea de AOX, de EOX sau de VOX, în măsura în care Comisia s-a asigurat în prealabil că aceste metode dau rezultate echivalente și până la adoptarea unei directive generale privind solvenții.

Statele membre respective stabilesc periodic raportul între concentrațiile de TRI și parametrul utilizat.

X. Dispoziții speciale pentru percloretilen (PER) (nr. 111) ⁽¹⁾

CAS – 127-18-4

Rubrica A (111): Valori limită pentru standardele de emisie ⁽¹⁾

Tipul instalației industriale ⁽²⁾	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca		De respectat începând cu data de
		greutate (g/tonă) ⁽³⁾	concentrație (mg/litru) ⁽⁴⁾	
(a) Producere de tricloretilen (TRI) și de percloretilen (PER) (Procese TRI-PER)	Lunar	10	2	1.1.1993
		2,5	0,5	1.1.1995
	Zilnic	20	4	1.1.1993
		5	1	1.1.1995
(b) Producere de tetraclorură și de percloretilen (Procese TETRA-PER)	Lunar	10	5	1.1.1993
		2,5	1,25	1.1.1995
	Zilnic	20	10	1.1.1993
		5	2,5	1.1.1995
(c) Utilizarea PER la degresarea metalelor ⁽⁵⁾	Lunar	—	0,1	1.1.1993
	Zilnic	—	0,2	1.1.1993
(d) Producerea de clorofluorocarburi ⁽⁶⁾	Lunar	—	—	—
	Zilnic	—	—	—

⁽¹⁾ Având în vedere volatilitatea percloretilenului și pentru a se asigura respectarea dispozițiilor articolului 3 alineatul (6) din Directiva 86/280/CEE, dacă se recurge la un proces care implică agitarea în aer liber a efluenților care conțin percloretilen, statele membre solicită respectarea valorilor limită în amonte de instalațiile respective; statele membre trebuie să se asigure că apele care ar putea fi poluate sunt tratate corespunzător.

⁽²⁾ Dacă evacuările anuale nu depășesc 30 kg/an, se poate introduce o procedură de control simplificată.

⁽³⁾ Pentru sectoarele de la literele (a) și (b), valorile limită pentru evacuările de PER se referă fie la capacitatea totală de producție de TRI + PER, fie la capacitatea totală de producție de TETRA + PER.

Capacitatea de producție sau de prelucrare reprezintă capacitatea autorizată de către organismul administrativ sau, în absența acesteia, cea mai mare cantitate anuală produsă sau prelucrată în cei patru ani anteriori acordării sau reînnoirii autorizației. Capacitatea autorizată de către organismul administrativ nu trebuie să difere prea mult de producția efectivă.

⁽⁴⁾ Fără a aduce atingere dispozițiilor de la rubrica A punctul 4 din anexa I, limitele de concentrație pentru PER se referă la următoarele volume de referință:

- (a), 5 m³/tonă producție de TRI + PER;
- (b), 2 m³/tonă producție de TETRA + PER.

⁽⁵⁾ Aceste valori limită sunt aplicabile numai instalațiilor industriale ale căror evacuări anuale depășesc 30 kg/an.

⁽⁶⁾ În prezent, nu este posibil să se adopte valori limită pentru acest sector. Consiliul va adopta aceste valori limită într-o etapă ulterioară, la propunerea Comisiei. Între timp, statele membre vor aplica standardele de emisie naționale în conformitate cu anexa I rubrica A punctul 3.

⁽¹⁾ Articolul 5 din Directiva 86/280/CEE se aplică mai ales PER folosit ca solvent de curățare uscată, de eliminare a grăsimilor sau a mirosurilor și de degresare a metalelor, dacă evacuările anuale se ridică la mai puțin de 30 kg/an. Aceste evacuări reduse pot fi scutite de aplicarea dispozițiilor articolului 3 din Directiva 76/464/CEE. Prin derogare de la dispozițiile articolului 5 alineatul (3) din Directiva 86/280/CEE, statele membre își pun în aplicare programele speciale până la 1 ianuarie 1993. Aceste programe trebuie comunicate Comisiei în același termen.

▼M4

▼M2

Rubrica C (111): Metoda de măsurare de referință

1. Metoda de măsurare de referință pentru detectarea prezenței de perclorotilen (PER) în efluenți și în mediul acvatic este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după extragerea cu ajutorul unui solvent adecvat.

Limita de detecție pentru PER este de 10 µg/litru, pentru efluenți, și 0,1 µg/litru, pentru mediul acvatic.

2. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de $\pm 50 \%$ pentru o concentrație de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție.
3. Statele membre pot determina concentrațiile de PER în funcție de cantitatea de AOX, de EOX sau de VOX, în măsura în care Comisia s-a asigurat în prealabil că aceste metode dau rezultate echivalente și până la adoptarea unei directive generale privind solvenții.

Statele membre respective stabilesc periodic raportul între concentrațiile de PER și parametrul utilizat.

XI. Dispoziții speciale pentru triclorbenzen ⁽¹⁾ (TCB) (117, 118) ⁽²⁾*Rubrica A (117, 118): Valori limită pentru standardele de emisie*

Standstill: Poluarea rezultată din evacuările de TCB, care afectează concentrațiile de TCB din sedimente și/sau moluște și/sau crustacee și/sau pești nu trebuie să crească, direct sau indirect, în mod semnificativ în timp.

Tipul instalației industriale	Tipul valorii medii	Valori limită exprimate ca		De respectat începând cu data de
		greutate (g/tonă) ⁽¹⁾	concentrație (mg/litru) ⁽²⁾	
(a) Producere de TCB prin dehidroclorurarea HCH și/sau prelucrarea TCB	Lunar	25	2,5	1.1.1993
		10	1	1.1.1995
	Zilnic	50	5	1.1.1993
		20	2	1.1.1995
(b) Producerea și/sau prelucrarea clorbenzenilor prin clorurarea benzenului ⁽³⁾	Lunar	5	0,5	1.1.1993
		0,5	0,05	1.1.1995
	Zilnic	10	1	1.1.1993
		1	0,1	1.1.1995

⁽¹⁾ Valorile limită pentru evacuările de TCB (suma celor trei izomeri) se referă:

- pentru sectorul de la litera (a), la capacitatea totală de producție de TCB;
- pentru sectorul de la litera (b), la capacitatea totală de producție sau de prelucrare a mono- și diclorbenzenilor. Capacitatea de producție sau de prelucrare autorizată de către organismul administrativ sau, în absența acesteia, cea mai mare cantitate anuală produsă sau prelucrată în cei patru ani anteriori acordării sau reînnoirii autorizației. Capacitatea autorizată de către organismul administrativ nu trebuie să difere prea mult de producția efectivă.

⁽²⁾ Fără a aduce atingere dispozițiilor de la rubrica A punctul 4 din anexa I, limitele de concentrație se referă la următoarele volume de referință:

- sectorul (a): 10 m³/tona de TCB produs sau prelucrat;
- sectorul (b): 10 m³/tona de mono- și diclorbenzen produs sau prelucrat;

⁽³⁾ Pentru instalațiile existente care evacuează mai puțin de 50 kg/an până la 1 ianuarie 1995, valorile limită care trebuie

⁽¹⁾ Articolul 5 din Directiva 86/280/CEE se aplică mai ales TCB folosit ca solvent sau ca suport pentru coloranți în industria textilă sau drept componentă a uleiurilor utilizate în transformatoare până în momentul adoptării unor dispoziții comunitare speciale în domeniu. Prin derogare de la dispozițiile articolului 5 alineatul (3), statele membre își pun în aplicare programele speciale până la 1 ianuarie 1993. Aceste programe trebuie comunicate Comisiei în același termen.

⁽²⁾ TCB poate apărea în următorii trei izomeri:

- 1,2,3-TCB — CAS — 87/61-6;
- 1,2,4-TCB — CAS — 120-82-1 (nr. 118 în lista CEE);
- 1,3,5-TCB — CAS — 180-70-3;

TCB tehnic (nr. 117 în lista CEE) este o combinație a acestor trei izomeri, cu o preponderență a 1,2,4-TCB, putând conține și cantități mici de di- și tetraclorobenzen. În orice situație, prezentele dispoziții se aplică TCB-ului total (suma celor trei izomeri).

▼M2

respectate în termenul menționat sunt egale cu jumătate din valorile limită care trebuie respectate începând cu 1 ianuarie 1993.

▼M4**▼M2***Rubrica C (117, 118): Metoda de măsurare de referință*

1. Metoda de măsurare de referință pentru detectarea prezenței de triclorbenzen (TCB) în efluenți și în mediul acvatic este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după extragere cu ajutorul unui solvent adecvat. Limita de detecție pentru fiecare izomer în parte este de 1 µg/litru pentru efluenți și 10 ng/litru pentru mediul acvatic.
2. Metoda de măsurare de referință pentru detectarea prezenței TCB în sedimente și organisme vii este gaz-cromatografia cu detector cu captură de electroni după prepararea adecvată a probei. Limita de detecție pentru fiecare izomer în parte este de 1 µg/kg de materie uscată.
3. Statele membre pot determina concentrațiile de TCB în funcție de cantitatea de AOX sau de EOX, în măsura în care Comisia s-a asigurat în prealabil că aceste metode dau rezultate echivalente și până la adoptarea unei directive generale privind solvenții.

Statele membre respective stabilesc periodic raportul între concentrațiile de TCB și parametrul utilizat.
4. Acuratețea și precizia metodei trebuie să fie de $\pm 50 \%$ pentru o concentrație de două ori mai mare decât valoarea limitei de detecție.